

El Cabaret de les Bostikianes

Introducció

Bostikianes parteix del desig de fer un homenatge a la vellesa amb "V". L'Anna Maria Bostik és la dona memòria, una iaia creada i inspirada per les nostres pròpies àvies. Generació rere generació, les dones mares resisteixen, lluiten, no es rendeixen i aconsegueixen sobreviure a les visibilitats que genera la vida quotidiana.

Un llegat femení inspirat en la necessitat de preveure, de produir, proporcionar, preparar... Les mares, com és el cas de la nostra segona protagonista, la Maria Llum, encarna la figura de l'artista embarassada, que com fan les seves pròpies inventores, intenta conciliar la criança amb el món artístic. Mare, artista i "autòmica" que diu el titella. Un joc vital de malabarisme que ens afecta directament. Nosaltres som les que sostenim, les que portem la "càrrega mental" i les que encara tenim la responsabilitat de liderar aquest viatge.

Seguint l'escola d'altres professionals com N. Belova o D. Paiva experimentem amb la hibridació dels titelles i en el cas de la filla, la Candela, hi sumem la tècnica de desdoblament de personalitat i la fem dialogar amb la seva pròpia eco consciència. Tots tres personatges segueixen la tradició del món artístic, configurant El cabaret de les Bostikianes, que busca una nova aliança per la seva estrena.

Presentació del projecte: el procés creatiu

Els titelles i la temàtica, una trilogia generacional

El punt de partida és la vellesa, la dona-memòria, representada per **Anna Maria Bostik**. Una iaia que pateix "**diogenisme musical**", que no pot evitar cantar i a través de la música, ens parla de les emocions de tota una vida. Aquest personatge ens ha servit per valorar les dones grans, que la societat a voltes fa invisibles, inservibles. L'àvia diogenista, ens parla sense embuts, ens confessa què sent, ens explica que pateix, quins són encara els seus somnis. La tècnica de manipulació d'aquest titella és de l'escola de Neville Tranter, Stuffet Puppet Theater. La intèrpret crea el desdoblament dels dos personatges que dialoguen, la iaia i la cuidadora, generant un efecte sorprenent.

El segon titella de l'espectacle representa la dona-present. **Maria Llum** és la dona mare, **un titella de cos sencer i mida humana**. Aquest titella híbrid es presenta en dues parts: primer amb les cames de la pròpia intèrpret que balla i canta embarassada, a l'estil cabareter de l'Espejo Negro i reapareix manipulat a quatre mans per les dues creadores, inspirades en la tècnica de la cia. Belova-Iacobelli, aconseguint un efecte de fragmentació del cos. Ens explica les dificultats de la mare artista i autònoma que acaba parint en escena perquè la seva vida és un frenesí! Com a mares que som volíem compartir aquesta vivència que des del nostre present sentim necessària. Fem servir **l'humor** que des de la perspectiva de dones ens serveix per canalitzar tot aquest món íntim i, a voltes, poc comprés: el part, la criança... En aquesta etapa ens acompanyen els temes originals que hem creat.

L'últim titella és una jove, la **Candela** representa la dona-futur, que s'inicia en tot. En aquest cas calia molta mobilitat perquè dins de la temàtica provocadora de la jove, el cant i el ball són fonamentals. La manipulació i coreografia és amb **el titella adherit al cos de la intèrpret**,

que es mou a ritme de rap rumbero. Inspirada en *Perquè les dones salvaran el planeta?* un llibre que pretén no només provocar i generar reflexió, sinó també incentivar a una acció col·lectiva, una filosofia propera a la Candela i la seva motivació vital. Manté un diàleg molt incisiu amb la seva ECO- Consciència que li qüestiona tot...

La música com a protagonista

L'univers sonor de *Bostikianes* destaca perquè **cada personatge té el seu estil propi**. La creació d'aquest espai sonor ens dona la llibertat de barrejar i hibridar maneres de fer i així compartir la nostra experiència com a generadores d'històries.

En la primera part, la iaia confessa patir "diogenisme musical", com diu ella "me canto encima", qualsevol paraula o nota musical la porta a una divertida incontinença cantil, que la trastoca i fa tornar boja a la cuidadora. L'Anna Maria Bostik fa aquest viatge catàrtic amb la força d'alguns clàssics, com *Bésame Mucho*, *Nostalgias* o *Cucurrucucú Paloma*. L'àvia s'emmiralla en grans figures de l'escena com Chavela Vargas, Sara Montiel, Lila Downs o Maria Callas, somiant amb les seves les muses. **Una proposta musical acompanyada pel piano de Danio Catanuto**, que ens acompanya amb unes peces sonores adaptades al personatge de l'àvia.

Per a la Maria Llum hem generat **temes originals**, anant a l'essència de la composició musical: només un instrument solista i potent com és **el contrabaix** amb el compositor Manolo López i **la veu de la cantant/titellaire** que interpreta i manipula a la vegada. En un món on la cultura i la precarietat acostumen a anar de la mà, presentem el tema *Parto303*, una oda a aquesta dualitat de les mares/artistes: sense voler renunciar a la nostra maternitat, hem de trobar el camí per conciliar les incerteses de l'ofici amb les obligacions com l'autoliquidació trimestral de l'IVA (model 303) i altres "burocràcies". Però no tot en la vida és lluita, també la Maria Llum canta una nana titulada *SoOola*, un homenatge a la soledat positiva, creativa i productiva.

La Candela és el nostre titella més jove, graffitera, rebel, provocadora. La proposta musical és fusionar estils i, amb el beat de la joventut, **concloure el discurs rapejant**: Cal recolzar les polítiques de gènere? Educar a les nenes pot salvar el planeta? Com podem canviar el món amb una perspectiva innovadora? Més resiliència? El món ha perdut la consciència? Ens pot la impaciència? Amb una estètica urbana i inconformista, segueix la tradició familiar de la mare i l'àvia i s'expressa cantant, no pot parar... Reivindicació al límit amb la falta de filtre de la Candela i el tema *El Rap de la Cande*.

Escenografia i procés final.

La petita escenografia que hem creat pels titelles, també ens serveix pels canvis i és **completament autònoma, adaptable a qualsevol espai interior o exterior**. Partim d'un pati on l'àvia s'instal·la a explicar les seves dèries als vianants i, a mesura que l'espectacle avança, es va convertint en el cabaret de la mare autònoma i artista i en una casa okupa on la jove graffitera mira de trobar el seu lloc d'expressió, de reivindicació... amb un joc de portes i telons que manipulem nosaltres mateixes.

El fons és un petit ciclorama on apareixen algunes escenes d'ombres xines amb retroprojecció.

Tenim microfonia pròpia, la música és en directe i el disseny de llums molt senzill i adaptable per ser el màxim d'autònomes.

Fins ara hem estat molt concentrades en crear els personatges i els espais on habiten i ara en aquesta **última etapa fins l'estrena de la trilogia**, ens cal:

- Acabar d'arrodonir **la dramatúrgia**.
- Tasques de **producció, distribució i comunicació**.

Aquest espectacle, per a públic adult, està pensat com **una trilogia que pot funcionar també fragmentada ment**, és a dir podem presentar-lo per parts i cada part pot tenir una durada de 40min. Pensem en aquest format per qüestions de més facilitat i mobilitat. L'espectacle sencer té una durada d'aproximadament 1 hora i 15 minuts (estem encara en procés i no ho podem definir exactament).

Conclusió

Des de fa quatre anys que estem gestant el projecte i ara entrem a la fase final.

Durant les diverses residències hem anat creixent i definint sobretot la part creativa i tècnica, i ara ens centrarem en la promoció i a nivell creatiu, acabarem la part de la dramatúrgia.

Farem una darrera residència a partir d'abril de la mà de Maria Castillo en la direcció, al MIT (museu internacional de titelles) que sempre ens ha acollit molt bé.

La producció fins ara ha estat pròpia i al ritme que la vida ens ha permès, conscients del que suposa aixecar un projecte tant artesanal. D'ara en endavant seguim amb les funcions de la Bostikiana (l'àvia), la primera part de la trilogia, que estan funcionant molt bé, per arribar a estrenar la trilogia sencera, a ser possible aquest 2025.

Gràcies doncs per la iniciativa!